

Jumpsuitparadijs

Lucy Wobma
Jumpsuitparadijs
Roman

Uitgeverij Lusikka
Groningen

Copyright © 2023 Lucy Wobma

ISBN 9789464804126

Foto auteur: Frits Tjio

Je mag korte fragmenten uit deze uitgave gerust zonder toestemming van Uitgeverij Lusikka vooraf verveelvoudigen en/of openbaar maken, door middel van druk, fotokopie of op elke andere wijze ook.

www.jumpsuitparadijs.nl

Inhoud

HOOFDSTUK EEN

Halo van schoonheid 11

HOOFDSTUK TWEE

Koud douchen 32

HOOFDSTUK DRIE

Pinkassa 44

HOOFDSTUK VIER

Interieurdesigner van de sterren 59

HOOFDSTUK VIJF

Magiër in een hoodie 80

HOOFDSTUK ZES

Bloemetjesmarkt 94

HOOFDSTUK ZEVEN

Grutte Pier 116

HOOFDSTUK ACHT
Als je een kans ziet 134

HOOFDSTUK NEGEN
Nagellakresten 153

HOOFDSTUK TIEN
Schorriemorrie 168

HOOFDSTUK ELF
Ben je dood? 190

HOOFDSTUK TWAALF
Fractaal 210

HOOFDSTUK EEN

Halo van schoonheid

De weegschaal gaf aan dat een wandeling van drie kwartier voldoende zou zijn. Corine besloot er drie uur van te maken. Het liep tegen het einde van de maand dus stond er alleen nog maar macaroni met ketchup op het menu en ze had net rare dingen gelezen over dik makende koolhydraten. Ze rondde haar ochtendregime af en nam de tijd voor het kiezen van een jas die berekend was op voorjaarsweer. Het werd een korte, bleekrode blouse van zijde in kimono-stijl. Voordat ze de deur uitging keek ze gewoontegetrouw door het spionnetje of het trapportaal veilig was. Ze zag dat de deur van het appartement aan de overkant openstond en dat herinnerde haar er aan dat ze die handeling voortaan misschien kon overslaan. Klaartje de Kletskous was vertrokken. De afgelopen dagen hadden er al verhuishgeluiden geklonken, hopelijk was de nieuwe bewoner iemand die ze niet hoefde te ontwijken. Ze stapte de deur uit en draaide deze net in het nachtslot toen ze een stem achter zich hoorde: ‘Hee, een buurvrouw.’

Corine keek om. In de deuropening stond een lange, nonchalant ogende jongen met lichtbruine bambi-ogen haar toe te lachen.

Voordat ze iets kon zeggen kwam hij met uitgestoken hand op haar af.
'Joost, uw nieuwe buurman.'

'O, hallo, ik ben Corine.' Ze schudden handen en stonden toen zonder tekst tegenover elkaar. Joost keek langs haar naar haar voordeur.
'Woont u hier alleen?' vroeg hij.

'Ja.'

'Gescheiden?'

'Hoezo?'

'Ooo, nergens om. *Just making conversation,*' hij leek een beetje ongemakkelijk door zijn vrijpostige vraag.

'Leuk onderwerp voor een praatje.'

'Oke, een leuk onderwerp dan: ik geef zondag een housewarming-party, komt u ook?'

'Ik zal kijken of ik kan,' antwoordde Corine terwijl ze de trap af begon te lopen.

'Cool,' zei Joost.

Corine had gedaan alsof ze het vervelend vond dat de jongen dacht dat ze gescheiden was, maar dat was niet het geval. Ze wist dat mensen die gescheiden waren het vaak niet leuk vonden om dat zo te benoemen, maar zelf vond ze het erger om te zeggen dat ze single was. Als je gescheiden was, dan was het je in ieder geval ooit gelukt om een of andere stakker aan je te binden, hoe kort het ook geduurd had. Single zijn op je negenendertigste betekende eigenlijk dat je alle boten gemist had of de enkele die er misschien waren geweest had laten kapseizen. Wat voor mens was je dan wel niet?

'Ik zit tussen twee relaties in,' zei ze toen ze halverwege de trap was en het tijdsframe van het gesprek eigenlijk al gesloten was. Ze draaide zich om. Joost stond er nog. Ze zag aan zijn snel omhoogschietende ogen dat hij naar haar achterwerk had staan kijken. Hij grijnsde en deed niet eens een poging te verbergen dat wat hij had gezien hem beviel.

'En je hoeft geen u tegen me te zeggen hoor, zo oud ben ik nog niet.'

Joost stak zijn duim omhoog. Corine stak ook haar duim op. Verheugd over het vooruitzicht van een feestje liep ze de trap verder af. Ze had alleen spijt dat ze had gezegd dat hij haar kon tutoyeren. Zijn ‘u’ had zojuist een spannende lading gekregen.

Op de zondag van het feestje was er eerst nog een hindernis die Corine moest nemen: het bezoek van Ruud. Dit keer was hij na één glas wodka al bij het hoofdonderwerp van zijn klachtenrepertoire aanbeland. ‘Wil ze dus dat ik allerlei dingen met ‘de jongens’ ga doen. Niet onze zoons *mind you* maar die mannen van haar vriendinnen. Sinds dat ik haar ken de mond vol over feminisme en zielige vrouwen en nu is het ‘de jongens’ en ‘de meiden’. Mocht voorheen de deur nog niet eens voor haar open houden en nu ineens ben ik een ‘kerel’ die ‘kereldingen’ doet. Vindt ze het leuk dat ik autoprogramma’s kijk, hoe heet ‘t, dat *Top Gear*. Heb ik wat om over te praten met de andere jongens.’ Ruud leunde over de tafel naar Corine: ‘Heb je wel door dat dat betekent dat die wijven nu ook al bepalen waar wij over moeten praten?’ Hij zakte weer terug op de stoel en liet een stilte vallen om de kracht van deze constatering de ruimte te geven die het verdiende.

Corine greep de gelegenheid aan om het dunne schild van haar eigen gedachten weer op te werpen en een net bedachte uitdrukking nog een keer te overdenken om te kijken of ze die kon gebruiken: *Corine Wynia heeft weer ruimte voor nieuwe vrienden*. Ze was er tevreden over. Een betere omschrijving voor haar situatie had ze nog niet eerder bedacht, misschien kwam die van pas op het housewarming-feestje. Ze had het idee ervoor eerder die middag zomaar aangereikt gekregen in de Aldi. Aan het prikbord had ze een roze A5 zien hangen: ‘Buikdanseres Esmeralda heeft weer ruimte voor nieuwe leerlingen,’ was de tekst. Onderaan waren de resten te zien van de reepjes waarop haar contactgegevens hadden gestaan. Ze waren er allemaal afgescheurd. Corine had er een tijdje naar staan kijken. Het idee van een groep lillende blote buiken maakte haar misselijk, maar

de tekst intrigeerde haar. Het was een goede uitdrukking. Esmeralda had natuurlijk nul leerlingen maar met deze woorden schiep ze het beeld van een druk bezette danslerares, je mocht gewoon blij zijn dat er weer wat ruimte was, grijp die kans! Dat gegeven kon Corine transporteren naar haar eigen situatie. Als je ruimte had voor nieuwe vrienden, dan betekende dat dus dat je vrienden had, of in ieder geval had gehad en dat je toe was aan iets nieuws omdat je misschien van een paar af wilde. Het was zoiets als dat ze nu tussen twee banen zat, een uitdrukking die ze al toepaste wanneer ze gedwongen werd iets over zichzelf te vertellen. Het liet zien dat je achtergrond had, dat er iets was geweest en dat er nog iets zou komen. Het gaf dynamiek weer, een leven dat geleefd werd. Geen statisch gegeven. Geen vacuüm. Geen niets.

‘... je snapt toch niet dat iemand van die leeftijd tijd heeft om eindeloos op de club rond te hangen.’ Ruud was bij een ander onderwerp aanbeland, wat een andere intonatie met zich meebracht en Corine weer uit haar eigen gedachtenwereld trok. Het ging nu over de tennisclub en zijn tennismaatje, ene Marius.

‘En om eerlijk te zijn, hij is ook wel een beetje ranzig. Heeft ‘ie van die oude joggingbroeken aan en die verwassen shirts... Ik zal je vertellen, echt waar, laatst zag ik hem een broodje kroket eten en toen viel er een kwak mosterd op z’n broek. Ging ‘ie daar met een servetje in zitten wrijven zodat het een enorme gore vlek werd. En nou komt het: had ‘ie de week erna diezelfde broek aan! Niet eens gewassen! En altijd de duurste rackets he? Hoe komt ‘ie aan dat geld? Niet gewoon de duurste Wilsons of Babolats maar rackets die gebruikt zijn door Federer en Djokovic en Nadal! Daar speelt ‘ie gewoon mee! Met die mosterdvlek in z’n broek!’

Hij hapte naar adem. Corine keek naar het Nirvana-t-shirt dat hij droeg, net als al zijn shirts van stoere bandjes was ook deze smetteloos schoon, gestreken en kon ze de wasverzachter aan haar kant van de tafel ruiken.

‘En zijn handen ... Ik weet niet...altijd zo’n gore gloed.’

‘Vraag hem dan gewoon wat hij voor z’n geld doet, dan ben je er vanaf,’ Corine had genoeg van het gespeculeer over deze ranzige Marius.

Ruud keek haar aan: ‘Wij zijn kerels. Wij komen om te sporten niet om te kwekken’ en hij ging weer door, over hoe Marius altijd meteen antwoordde wanneer Ruud hem een appje stuurde, alsof hij niks anders te doen had. Maar soms antwoordde hij weer helemaal niet, dan leek hij een week of twee van de aardbodem verdwenen. ‘Onbereikbaar! Waar zit zo’n gast dan?’

‘Dan bel je toch iemand anders?’

‘Die doen altijd zo moeilijk, kunnen nooit en dan kom je op de club en dan zitten ze daar met z’n allen op het terras.’ Hij viel stil en staarde voor zich uit.

Wanneer Marius onbereikbaar was, ging Ruud dus een paar balletjes tegen het oefenmuurtje slaan voordat hij naar Corine ging. Zijn vrouw Barbara helemaal voor de gek houden was te ingewikkeld voor hem. Een paar weken geleden was deze vreemde bezoekersregeling ontstaan. Ruud stond op een zondagmiddag zomaar op de stoep. Corine had hem binnengelaten omdat ze door de verrassing niet zo snel iets kon bedenken om hem af te wimpelen. Hij had sinds kort op de zondagmiddag als er geen sociale verplichtingen waren drie uur ‘vrij’ om te tennissen, zoals hij het noemde, maar na een uurtje was hij er altijd wel klaar mee, ‘Ik tennis heel effectief.’ Toen was het in hem opgekomen de rest van zijn vrijheid bij zijn goede oude vriendin Corine uit te zitten. Ze had hem een kopje thee aangeboden maar dat was niet de bedoeling: ‘ik ben geen wijf.’ Hij wilde een borrel. Corine had hem met pijn in het hart een glaasje Neutje, het goedkope huismerk van de slijter, gegeven, waarna er nog drie volgden. Nadat Ruud de laatste achterover had geslagen zette hij het glas met een klap op tafel, ‘Wat een bocht! Jezus, niet te zuipen! De volgende keer zal ik je eens iets fatsoenlijks laten proeven.’

Hij ging er dus vanuit dat er sprake was van een volgende keer. Corine liet het maar zo, omdat ze een paar borrels van hem tegoed

had en ze benieuwd was naar wat hij zou meebrengen. De zondag erna stond hij weer voor de deur. Toen hij de laatste trap naar de flat van Corine op kwam gelopen trok hij een in wit papier verpakte fles uit zijn cross-body tas die om zijn lichaam bungelde. ‘Stoli!’ riep hij, ‘dit is nog eens een borrel.’ Plechtstatig overhandigde hij de fles aan Corine. Door zijn slungelige houding leek hij langer dan hij werkelijk was, hij kwam maar net een kop boven Corine uit, maar met zijn permanent opgeheven kin wist hij toch nog op haar neer te kijken.

De wodka was van het merk Stolichnaya. Corine moest Ruud gelijk geven. Het was heerlijk. Zacht en een beetje zoetig. Hiermee kwam de warmte binnen zonder dat je het gevoel had dat je slokdarm gelooid werd.

‘Die hebben wij ontdekt toen we op huwelijksreis waren in het Oostblok. Gewéldig. Niemand ging daar naar toe, laat staan op hun huwelijksreis. Maar wij natuurlijk wel! Die gebouwen daar... brutalistisch heet dat, ken je dat wel? Allemaal beton. Heb jij onze foto’s wel eens gezien? Er hangt er ook één in de wc, van dat waanzinnige paleis van Ceaușescu en op de voorgrond wist ik zo’n tandeloos wijf te krijgen, dat contrast... topfoto weer van Ruudje!’ hij sloeg zijn Stoli achterover en tikte toen twee keer met zijn lege glas tegen de fles die tussen hen in op tafel stond want ‘Zo doen ze dat ook in het Oostblok. Die fles wordt niet zuinigjes weggezet, die blijft staan en die gaat leeg.’

‘Het Oostblok bestaat niet meer. Toen ook al niet meer,’ zei Corine terwijl ze zijn glas tot net over de helft vulde. Ze hoefden niet alle gebouwen van Oost-Europa tot de letter na te leven tenslotte. Maar Ruud tikte met zijn glaasje tegen de fles, het glas moest vol.

‘Die mensen daar,’ ging hij ondertussen door ‘leken twintig jaar ouder dan dat ze waren. Waarschijnlijk door die bocht die ze zelf stookten. Die troep die jij laatst had, dat soort spul. Dus wij gingen af en toe even een Westerse hotelbar in en daar schonken ze deze Stoli.’

De fles ging niet leeg, daar zorgde Corine wel voor. Maar toen Ruud de week erna weer langskwam bleek de Oostblokregel alsnog zijn werk gedaan te hebben, de wodka was op.

‘Hoe kan dat nou,’ had Ruud gemopperd.

‘Ja, als er bezoek komt, en die zien dat er wodka is dan ga ik ze die niet weigeren als ze er om vragen. Ik wist niet dat jij zo’n zuinige Hollander was.’ Corine draaide haar ingestudeerde antwoord af. Ze had de fles, die nog halfvol was geweest, diezelfde avond nog leeggedronken.

‘Dan haal ik wel nieuwe, die meuk van jou hoef ik niet,’ had Ruud gezegd. Daarna nam hij uit voorzorg altijd maar zijn eigen fles mee.

Ondanks de wodka zat Corine een beetje in haar maag met deze heimelijke bezoekjes. Er hing een spanning omheen die ze niet wilde. Ze had heus wel door dat Ruud dacht dat er iets van een seksuele aantrekkingskracht tussen hen was, dat had hij altijd al gedacht en Corine had hem nooit van het tegendeel kunnen overtuigen. Ze kon hem amper verdragen als hij tegenover haar zat, hem dichterbij moeten dulden en dan met bijbehorende handelingen was een beeld dat haar deed kokhalzen. Maar het allerergste was dat Barbara achter deze bezoekjes kon komen. En dan zou denken dat ze een aantrekkelijke man had en had gewonnen van Corine in een wedstrijd die er nooit geweest was. Een ontkenning van de kant van Corine zou geen zin hebben, dat zou hetzelfde zijn als bekennen. En Ruud zou er alleen maar van genieten en de boel lekker in het midden laten met halfhartige ontkenningen. Het maakte namelijk niets uit als hij een keer vreemd zou gaan, zij zouden toch nooit uit elkaar gaan. Ruud was ook nu weer bij dit onderwerp aanbeland, wat betekende dat hij alweer teveel glaasjes op had.

‘Scheiden is voor Tokkies,’ lispelde hij, ‘Veel te jong trouwen, zwakzinnig gebroed fokken en dan ziet Sjonnie een Anita die nog niet op een zeeke lijkt en hop, weer een bijstandsvrouwetje erbij.’

Corine wierp een blik op de fles wodka. Die ging te hard. Ze had ‘em straks nodig als cadeautje voor het feestje van Joost. Tijd om er maar eens een eind aan te breien.

‘We hebben een nieuwe auto,’ begon Ruud.

‘Je moet gaan, ik heb een feestje straks.’

‘Huh?’

‘Een feestje, ik heb het druk, je moet gaan.’ Corine liep naar de gang waar ze de deur opende. ‘Doei.’

Overrompeld stond Ruud op. Hij wreef over zijn magere achterste. ‘Die stoeltjes zijn echt niet te doen.’

‘Het zijn Arne Jacobsens. Dus.’ Corine wapperde de deur heen en weer om hem tot snellere actie te bewegen. Ruud trok zijn jas aan en haalde een hand door zijn haren om deze weer, met inhammen en al, in het punkachtige kapsel te krijgen dat hij nastreefde. Op de drempel checkte hij zijn telefoon, ‘Vier berichtjes maar dit keer.’

‘Doei,’ zei Corine. Ze deed de deur dicht waarbij ze het laatste stukje even moest doordrukken om Ruud, die de berichtjes van zijn vrouw stond te lezen, van de drempel te krijgen.

Ze had nog een paar uur voordat ze naar Joost zou gaan. Die had ze nodig om haar eigen universum te herstellen. Iedere persoon die hier in kwam was een indringer en verstoorde de delicate balans van perfectie die ze voor zichzelf had opgebouwd. Dat gold helemaal voor Ruud. Het was alsof de overbodigheid van zijn woorden, zijn banaliteit in de lucht bleef zweven nadat hij was vertrokken. Zijn uitwaseming, de ruimte die hij had ingenomen, ze bleven hangen en ze werd er misselijk van. Corine zette de ramen open, pakte een pak met wegwerpdoekjes en desinfecteerde alles wat hij had aangeraakt. Om te beginnen de Arne Jacobsen vlinderstoel. Na de poetsbeurt streelde ze de rugleuning, arme stoel, eerst zo’n Ruud verdragen en dan al die chemicalien, dat kon nooit goed zijn. Ze had nog een klapstoeltje van de Kwantum in de berging staan, die zou ze de volgende keer klaarzetten voor hem. Daarna moest ze het stoeltje dat

ernaast stond nog doen, want daar had Ruud zijn onafscheidelijke Noorderslag-tas op gezet. Zeker te bijzonder om op de grond te zetten. Ook dat zou ze niet meer toestaan, hij kon de tas voortaan in de gang bij haar afgeven. Na de deurklinken nagelopen te hebben zette ze de wc in de bleek. Langzaam aan voelde ze dat de ruimte weer de hare werd. Ze sloot de ramen en schonk een Stoli in. De schoonheid van haar zorgvuldig samengestelde interieur was weer klaar om door haar bewonderd te worden.

Haar woonkamer met open keuken was niet groot, maar door de witte muren en het witte vinyl op de vloer deed het licht en ruimtelijk aan. Corine hield van een moderne basis met daarin een paar klassieke stukken. Hun tijdloze klasse kwam zo goed tot hun recht. Anders dan de doodse interieurs die de Nederlandse woonprogramma's dicteerden (een grijze hoekbank, een wit tafelblok en een zwart keukeneiland) vereiste een chic, mondain interieurontwerp als dit inzicht en smaak. Eén stuk teveel, of op de verkeerde plaats en het was net een kringloopwinkel. De stukken de juiste plek geven was als het maken van een compositie. Ze moesten ieder voor zich zingen en toch als een koor één geheel vormen. Corine had dit altijd wel aangevoeld, maar ze had nooit geweten dat dit een echt concept was, waar woorden bij hoorden als 'eclectisch' en 'statement piece'. Totdat ze op een zondagmiddag een programma op tv zag dat 'Interior designers of the rich' heette. Ze zag hoe een George Michael-lookalike een inrichting ontwierp met unieke designerstukken uit verschillende stijlperiodes. Wat deze George ook liet zien, was dat je niet naar de meubelboulevard moest gaan om zo'n uniek stuk op de kop te tikken. Daar had je natuurlijk je geheime adresjes voor. Corine had al heel wat interieurprogramma's gezien maar dat was de eerste keer dat ze geraakt werd, dat het aanhaakte bij iets wat al in haar zat. Ze wist wat haar te doen stond en had haar hele inrichting herzien. De rode Ikea tweezitsbank, waarvan ze had gedacht dat die een leuke eyecatcher was bleek haar hele interieur naar beneden te halen. Het eiste alle aandacht op en haalde de ruimtelijkheid weg die ze nodig had. Die

was er als eerste uit gegaan. Daarna ging de witte buffetkast in Franse landelijk stijl, die ze van Barbara en Ruud had overgekocht, er uit. Ook de boekenkast van schragenhout, waarin vooral mappen met administratie en haar tv stonden ging bij het grofvuil. Daarna lakte ze haar keukentafel wit en was ze eindelijk dankbaar voor het inzicht van de vorige bewoner die voor wit zeil had gekozen. Ze had er zelf een stuk grijs gemeleerde vloerbedekking opgelegd omdat ze het eerder nog ‘te kaal’ vond. Gelijdelijk aan kreeg ze de witte ruimte waarmee ze kon werken. In zo’n twee jaar had ze haar stukken bij elkaar gevonden en dat had tot het resultaat geleid dat ze nu in zich opzoog. Bij het keukenblok stond de witgelakte tafel met daaraan de vier vlinderstoeltjes in de kleuren Chocolademelk Bruin, Egyptisch Geel, Evren Paars en Altstadt Roze. Boven de tafel hing een ingelijste afbeelding van een fractaal, een wiskundig patroon dat zichzelf tot in het oneindige herhaalt, in dit geval was het een psychedelische figuur met uitstulpingen in oranje en paars. Tegen de binnenmuur stond een teakhouten jaren 50 buffetkast met daarin, achter de schuifdeurtjes, de televisie. Er bovenop stond links een vintage lavalamp, in het midden een oranje fruitschaal (zonder fruit) en rechts een hoge conische witporseleinen vaas (zonder bloemen). Naast de kast hingen een paar barokke schilderijtjes met afbeeldingen van Roomse heiligen en een zigeunermeisje met een traan op haar wang. In de hoek bij het raam stond een drankentafeltje van chroom met op het onderste blad een verzameling vintage champagneglazen en op het bovenste een koperkleurige ijsemmer met daarnaast een palmplant. Erboven hing een oranje raffa-lamp. En daarnaast, voor het raam, stond in al haar schoonheid het topstuk van de kamer: de cognackleurige Barcelona-stoel. Deze stoel, zo simpel, met de slanke, gekruiste roestvrijstalen poten en twee gecapitonneerde leren kussens, was van een ultieme schoonheid. Mooier bestond niet. Het was de materiele verschijning van een goddelijke ingeving in een briljante geest: Ludwig Mies van der Rohe. De halo van schoonheid straalde af op de hele ruimte inclusief Corine zelf en het bracht alles bij elkaar. Interieurarchitecten

over de hele wereld (behalve de tv-stylisten in Nederland) wisten, dat als ze een ruimte echt af wilden maken ze er altijd op konden vertrouwen dat dit stuk de klus zou klaren. Ook George Michael was fan: 'Zet deze stoel in je kamer en je hebt vrijwel niets meer nodig,' waarna hij natuurlijk met nog een paar 'stukken' als een vaas of een tapijt van tienduizenden dollars kwam aanzetten. Maar het *statement piece* was nog altijd De Stoel. Glorieuze smaakmaker van lofts in Londen, beachhouses in Malibu. En van een appartementje aan De Laan in Groningen.

Er was geen spoor meer over van het bezoek van Ruud in Corine's Koninkrijk. Ze warmde een restje macaroni van de vorige dag op en at de afgemeten zeven happen staand bij het aanrecht. Toen was het tijd voor haar volgende stijltrip die haar de avond in moest catapulteren: haar nachtblauwe Chanel jumpsuit. Deze hing al klaar in de slaapkamer. Nu het gevaar van een ketchupvlek was geweken kon ze deze eindelijk aantrekken. Ze legde haar hand er op. Zoals het meisje in *Poltergeist* op die manier de televisie in werd getrokken naar een andere wereld zo gebeurde dat bij Corine wanneer ze de luxe stof voelde. Die voerde haar naar de magische wereld van levens die zich afspeelden in de interieurs die ze in de glossy's zag. Daar hoorde ook het leven van Coco Chanel in thuis. En daarmee dat van de draagsters van haar kleding. Was er een modehuis dat meer klasse en stijl belichaamde dan dat van Chanel? Corine was zelfs een beetje geïntimideerd toen ze de Coco, zoals ze de jumpsuit noemde, voor de eerste keer wilde aantrekken. Ze voelde een ontzag, alsof het pak meer waard was dan zijzelf, wat in feite ook zo was. Het was tenslotte een creatie van *Chanel* uit *Parijs* en zij, Corine, was een creatie van Henk en Jeltje Wynia uit Harlingen.

Henk en Jeltje Wynia.

Uit Harlingen.

Ze had het gevoel dat wanneer zij het zou aantrekken ze de jumpsuit alleen maar naar beneden zou halen, zou degraderen naar iets wat je bij de textieldiscounter kon kopen. Toch had ze na een flink aantal

Neutjes de stap een keer gewaagd en ontdekt dat een goed ontworpen kledingstuk je niet afwijst maar omarmt. Het koestert je, het houdt van je. En het laat je op je voordeligst uitkomen. Door haar regime van de afgelopen twee jaar was Corine al dun, maar haar brede knieën en de gedrongenheid van haar postuur had ze daarmee niet weg kunnen krijgen. En toch deed het ingenieuze ontwerp van de Coco en de soepelheid van de stof haar op zo'n frêle modemeisje lijken. Een Française bijna. Het liefst droeg ze het iedere dag, maar dat zou zonde zijn. Bovendien, wat had het voor zin om in je Chanel door de gangpaden van de Aldi in Groningen te flaneren. De wetenschap dat de jumpsuit in haar kast hing was al genoeg om haar een schild te geven tegen de alledaagse lelijkheid die ze om zich heen moest verdragen. En nu had ze eindelijk weer eens een gelegenheid om dat schild aan te trekken. Hiervoor moest ze eerst nog het ritueel doorlopen: douchen en daarna voor de spiegel. Minutieus inspecteerde Corine haar gezicht, ze draaide haar hoofd van links naar rechts, hield het schuin naar achteren om zo het licht te vangen dat haar jukbeenderen moest doen uitkomen. Het lukte niet. Twee jaar van dagelijks intensief trainen, wandelen en afgemeten eten en nog waren haar wangen te rond. Ze gaf een harde klap op haar rechterwang en daarna nog een en nog een. Vervolgens was haar linkerwang aan de beurt. De petsen klonken nog altijd alsof ze op een stuk ham sloeg. Hamwangen. Hangwangen. Papwangen. Kakwangen. Nog een paar fikse klappen en toen hield ze op, anders zouden er zwellingen ontstaan wist ze. De striemen die ze nu had konden nog net gecamoufleerd worden met een extra laag concealer.

Nu de obstakels afgehandeld waren lag de weg open naar het pluspunt van haar lichaam: haar billen. Ze waren al goed gevormd maar de Coco deed ze echt glorieus naar voren komen. De jumpsuit zat niet eens heel strak en toch was het zo gemaakt dat haar achterste nog beter naar voren kwam dan in de Levi's spijkerbroeken die ze altijd droeg. Vanuit de taille vielen er kleine plooien in de stof, maar anders dan bij een slecht ontwerp, waarbij je kont plat en breed werd

of jammerlijk verdween, werd haar achterste hierin opgetild naar nieuwe hoogten en daarmee onderdeel van de luxe wereld van de couture. Ze had niet eens geweten dat dat mogelijk was.

Corine was er in haar vroege puberteit al achter gekomen dat ze een wapen had in de strijd om de aandacht van jongens. Haar billen waren strak en mooi rond. De magie daarvan had ze ontdekt toen ze na lang zeuren een *Lois*-spijkerbroek mocht kopen. Daarvoor droeg ze vormeloze C&A-broeken die haar op haar dertiende nog altijd het uiterlijk van een kind gaven. Maar die spijkerbroek tilde haar regelrecht en definitief haar kindertijd uit. In de modebladen in de bibliotheek had ze gezien dat zo'n broek strak moest zitten. Haar moeder, die nog altijd een maatje groter wilde kopen om haar groeispurten op te vangen, protesteerde nog toen ze die broek wilde, want hij zat veel te strak. Maar de verkoopster had haar duim opgestoken en in het kleedhokje buiten gehoorafstand van haar moeder gezegd dat ze 'een spetter' was in die broek. Daarna had haar tegenstribbelende moeder geen schijn van kans meer. Op school merkte Corine voor het eerst op dat jongens zich omdraiden voor haar. Een paar dagen lang had ze het gevoel dat de hele wereld om haar en haar spijkerbroek draaiden, het woord 'spetter' gonsde nog altijd na. Ze was niet voor de spiegel weg te slaan en begon een stijve nek te krijgen van het omgedraaid naar haar achterwerk kijken. Na een tijdje begon de roes uit te werken. Ze raakte gewend aan de blikken maar ze zou zich altijd bewust blijven van de kracht van een goede kont.

Ook vanavond zou ze daarmee haar statement maken. Niet dat ze Joost wilde versieren of zo, wat moest ze met een studentje met lang haar in een knot, maar omdat hij toch haar achterwerk had bekeken was er toch niks mis mee om daar een beetje mee te spelen.

Ze maakte haar outfit af en vulde de fles Stoli aan met Neutje. Ze rekende er op dat de jongelui al teveel achter de kiezen hadden om het verschil met een zuivere Stolichnaya te proeven. Ze schonk zichzelf alvast een glas in om nog even in haar Coco op de Barcelona te

kunnen zitten. Met haar glas in haar hand ging ze voorop het kussen zitten, daarna schoof ze langzaam naar achteren. De soepele stof gleeed over het koele leer. Corine rilde. Dit was een ontmoeting van het beste en mooiste dat het leven te bieden had en zij was er onderdeel van. Ze zonk weg in haar magische wereld tot ze zag dat het tien uur was geweest. Eindelijk een goede tijd om te arriveren op een feestje waar ze niemand kende, zelfs de gastheer niet. Ze had nog niet veel feestgeluiden gehoord, alleen de deurbel die doordreunde en wat voetstappen op de trap. Volop in gesprek met elkaar waarschijnlijk, dat kon ze hier ook niet horen. Ze haalde diep adem en stapte de deur uit. Die van Joost stond open, ze liep door en toen ze binnen was zag ze Joost aan de andere kant van de kamer staan. Er waren maar een paar mensen, een stuk of acht. Ze hield de fles Stolichnaya in de lucht, etiket goed zichtbaar en haar hand om de al geopende dop. Voordat Joost ook maar aanstalten kon maken om de fles in ontvangst te nemen riep ze ‘Ik zet ‘m meteen koud, want lauwe wodka, dat ...’ ze maakte haar zin niet af, Joost hoorde het toch niet en ze wilde de jongelui die, zoals ze nu pas zag, over hun laptops en ipads gebogen zaten niet storen. Voordat ze zich in de situatie van het feestje kon verdiepen moest ze eerst haar plannetje tot een goed einde brengen. Ze liep snel door naar de keuken, pakte een van de rode plastic bekers die er opgestapeld stonden en schonk een glas vol. Daarna kon ze de fles in de koelkast zetten. Gewoon een fles Stolichnaya die iemand net aangebroken had, haar actie was geslaagd. Nu had ze tijd om dit stille gezelschap in zich op te nemen. Wat was dit eigenlijk voor een feestje? Ze keek naar Joost, die inmiddels bezig was met een telefoongesprek. Hij ving haar blik op en gebaarde dat hij haar daarna zou komen begroeten. Tenminste, dat maakte ze op uit zijn geknik en gewijs van hem naar haar. Daar moest ze dan maar op wachten. Ze nam plaats op een barkruk die aan een witte partytafel bij de keuken stond. Er waren hoogstens acht personen op dit feestje. Ze was verbaasd, want ze had de indruk dat Joost een populaire jongen was. Vanaf de dag dat hij zijn intrek had genomen was het een komen en

gaan van bezoek. Corine was eerst bang geweest voor overlast van herrie en kots op de trap, maar die angst bleek ongegrond. De meeste herrie kwam van mevrouw Cuperus, die op de begane grond woonde en maar 'Deur! Deur! Deur!' in het trappenhuis bleef schreeuwen vanwege een steeds dichtslaande buitendeur waarvan de veer te strak was afgesteld. De jongeren zaten verspreid over twee oubollige, gebloemde bankstellen en een paar zitzakken, hun gebogen hoofden boven oplichtende schermen. Het enige wat ze hoorde was het geluid van de tv die op Nickelodeon afgesteld stond en Spongebob Squarepants uitzond, op de achtergrond het tikken op toetsenborden en Joost die aan het telefoneren was. Geen feestelijk geroezemoes. Corine wist niet goed wat ze met deze situatie aan moest. Wat ze wel wist was dat de Coco ook nu weer een godsgeschenk was. Het paste zich als een kameleon aan aan haar omgeving. Was ze nu in een chique cocktailparty terecht gekomen, dan had ze moeiteloos in het stijlvol geklede gezelschap kunnen opgaan. Maar nu ze in dit vreemde bijeenzijn was beland ging het ook naadloos op in de omgeving. Geen overdreven feestuitdossing, maar een ingetogen klasse. Chic en cool, alle situaties afgedekt. Ze schonk zichzelf nog een Stoli-Neutje in. Joost was nog altijd in gesprek, dus ze ging er aan de partytafel even voor zitten om de omgeving in zich op te nemen. De woning was gespiegeld aan die van haar. Tegen de binnenmuur, waar bij haar de jaren 50-kast met verstopte televisie stond, hing hier een enorme flatscreen-tv. Ervoor game-apparatuur en zitzakken. Als tafel geen witgelakt model met vlinderstoeltjes maar een goor-witte partytafel met barkrukken waar zij nu haar drankje zat weg te kloppen. In de hoek bij het raam stond een lange tafel met daarop twee computers elk met twee grote schermen en daar omheen een wirwar aan kabels en apparaten met zenuwachtig flikkerende lichtjes. Voor de ramen waar de tafel tegenaan stond hingen dikke zwarte gordijnen. Corine had niet de indruk dat die overdag geopend werden. Tegen de buitenmuur stond een glazen vitrinekast met daarin een verzameling sneakers. Onderin stonden veelkleurige exemplaren zoals Joost ze zelf